

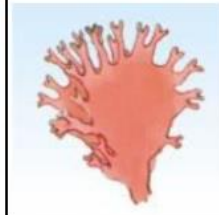

ALGAS

As algas estarían dentro do **REINO PROTOCTISTA**. Para outros nos estarían, este reino se chamara **REINO PROTISTA** e as algas estarán no **REINO VEXETAL**

CLASIFICACIÓN DE LAS ALGAS				
				
Algas flageladas. Son unicelulares y flageladas Forman parte del plancton	Algas diatomeas. Son unicelulares. Presentan un estuche de sílice y un pigmento fotosintético amarillento . Forman parte del plancton.	Algas verdes. Pueden ser unicelulares (planctónicas) o pluricelulares (bentónicas) y en ellas predomina el pigmento verde denominado clorofila .	Algas pardas. Son pluricelulares y en ellas predominan los pigmentos marrones . Pueden vivir fijadas al fondo (bentónicas) o flotando en el mar.	Algas rojas. Son pluricelulares y en ellas predominan los pigmentos rojos . Son bentónicas y algunas acumulan carbonatos por el que contribuyen a formar los arrecifes coralinos.

Distribución na costa

Exemplos máis coñecidos

ALGAS CULTIVADAS PARA CONSUMO HUMANO

Porphyra spp.

NORI

Laminaria spp.

KOMBU

Undaria spp.

WAKAME

<http://acuiculturamarina.wordpress.com>

ALGAS MACROSCÓPICAS

- VERDES

A leituga de mar (*Ulva lactuca*)

Codium tomentosum

Enteromorpha intestinalis

- PARDAS

Himmanthalia Elongata (correolas)

Saccorhiza polyschides

Laminaria (canouco)

Saccharina latissima

Cystoseira baccata

Fucus

Bifurcaria bifurcata

- VERMELLAS

Chondrus crispus (escarola de mar)

Alga roja *Geledium* . *Gelatina* agar agar

Corallina officinalis

© Evaristo Fierro
<https://www.biodiversidadvirtual.org>

ALGAS CULTIVADAS PARA CONSUMO HUMANO

Porphyra spp.

NORI

Laminaria spp.

KOMBU

Undaria spp.

WAKAME

<http://acuiculturamarina.wordpress.com>

Para ler

- [Bebe. Y luego, cómete el vaso | El Comidista EL PAÍS](#)
- [No podemos comer algas como los japoneses, por saludables que ...](#)
- [Esas verduras que saben a mar: las algas comestibles. \(Por Tatiana Díaz\)](#)
- [Alga agar agar - Botanical-online](#)
- [Agar, o cómo cultivar microbios de la cocina al laboratorio](#)

Outras curiosidades

Oxalis pes-caprae L., conocida como “Vinagrillo” o “Vinagreta” en castellano, o como “Pan do cuco” o “Trebo acedo” en gallego, es una planta herbácea perteneciente a la familia de las *Oxalidaceae*. Originaria de Sudáfrica (Región del Cabo), se ha naturalizado como “maleza” altamente invasora y agresiva en muchas partes del mundo, incluyendo Estados Unidos (particularmente en la costa de California), Europa y Australia. En Galicia está presente en toda la comunidad, principalmente en la zona costera.

Hay un grupo de plantas que mejoran la calidad y la fertilidad del suelo de manera natural. Las plantas fijadoras de nitrógeno albergan bacterias y hongos capaces de convertir el nitrógeno del aire en material disponible para las plantas. Mucha gente acostumbra a cortar las plantas fijadoras para depositar los nutrientes en el suelo, pero algunos estudios muestran que éstas realizan la misma función dejándolas crecer al lado de las plantas a beneficiar.

La mayoría de plantas de las familias de las judías y los guisantes (las Fabaceas o *legumbres*) fijan el nitrógeno, así como muchas otras especies que no son demasiado conocidas. Existen fijadores de todos los tamaños: tipo cobertura de suelo (como el trébol), tipo arbusto o incluso árboles como la acacia de flor blanca. Estas plantas de rápido crecimiento pueden incluso ser cortadas cada cierto tiempo e incorporadas a la tierra y al compost.

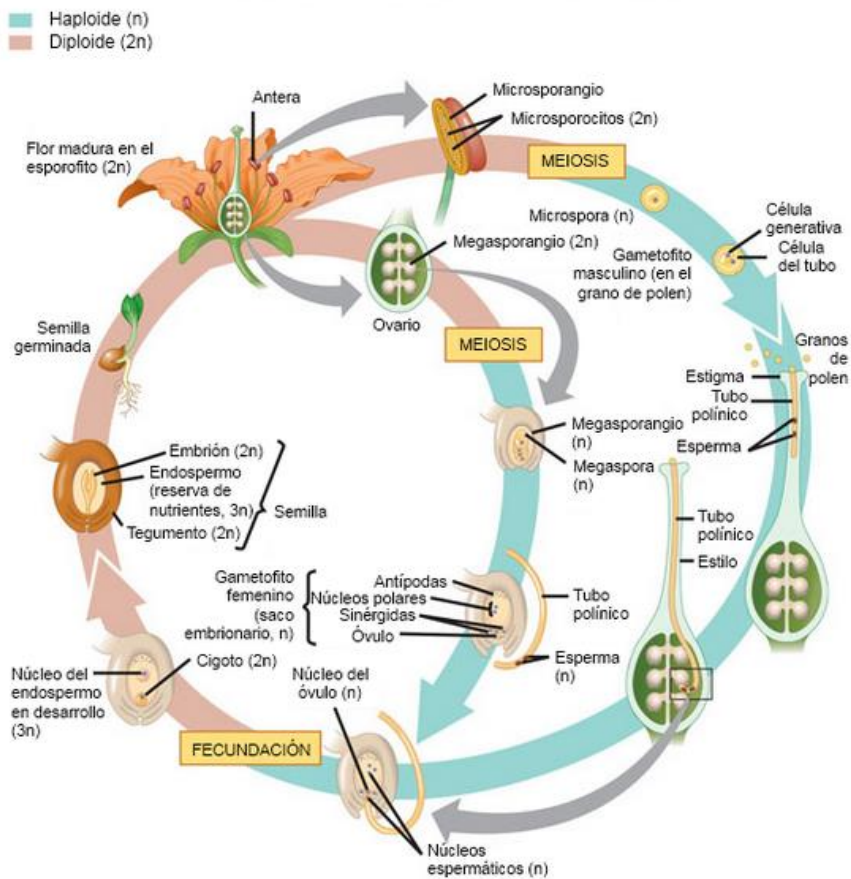
Diario de una pataca Por JAVIER GUITIÁN

Hepáticas

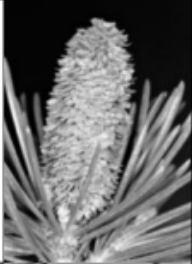

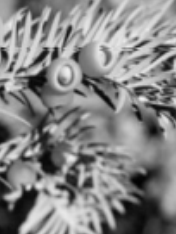

CICLO DE VIDA DE LAS ANGIOSPERMAS

Guía de árbores (I)

É moi recomendable coñecer as características das árbores máis comúns que podes atopar no monte ou nas vilas e cidades. Algunhas non son autóctonas, pero trouxéronse para xardinaría. Outras cultívanse para obter os seus froitos. Con esta pequena guía poderás identificar a maioría delas.

NOMES COMÚN E CIENTÍFICO	ALTURA MEDIA	CARACTERÍSTICAS	FOTOGRAFÍAS
Abeto común <i>Abies alba</i>	40 m	<p>Agullas planas, verde escuro, estendidas a ambos os lados do brote. Conos altos e erguidos, con brácteas visibles. Ábrese e liberan as sementes a comezos do outono.</p> <p>É unha árbore propia de zonas frías e montañosas. Na península ibérica encóntrase, fundamentalmente, nos Pireneos, onde pode formar bosques mixtos (de abetos e faias ou carballos). En Andalucía existe un abeto especial, o pinsapo (<i>Abies pinsapo</i>), moi escaso, que vive só en certas serras de Cádiz.</p>	
Cedro do Líbano <i>Cedrus libanii</i>	30 m	<p>Agullas verde escuro ou azuladas, pólas horizontais. Conos moi redondeados sen extremo afundido. A copa é de cor verde intensa, case negra. Cando a árbore é adulta, adoita perder a póla guía (a máis alta), que se dobra ou se bifurca. Por iso o aspecto da árbore é achatado, non piramidal coma a do abeto.</p> <p>Trátase dunha especie que, como o seu nome indica, é orixinaria de Asia Menor. É moi abundante nos xardíns.</p>	
Abeto vermello <i>Picea abies</i>	30 m	<p>Agullas afiadas e pequenas. Conos longos e colgantes, con escamas redondeadas. Árbore triangular, con ramas regulares e a máis usada como árbore de Nadal. Casca pardo-alaranxada.</p> <p>É unha árbore introducida. Cultívase en xardíns e parques, aínda que hai algúns exemplares que se instalaron nos nosos bosques.</p>	
Piñeiro albar <i>Pinus sylvestris</i>	35 m	<p>Agullas curtas, verde-azul, por pares. Árbore nova cónicas, as vellas teñen a copa aplanada e aspecto de paraugas. A especie distínguese moi ben porque a casca ten cor vermella-alaranxada na parte máis alta e nas ramas da copa. Forma grandes bosques en terreos montañosos. Produtor de madeira.</p> <p>É un dos nosos piñeiros máis abundantes, e o característico dos grandes piñeirais do centro peninsular.</p>	
Piñeiro de Córsega <i>Pinus nigra</i>	36 m	<p>Agullas finas verde-gris. Ramas en verticilos anuais. Xemas grandes en forma de cebola. Flores femininas pequenas e vermellas, por pares, nos extremos dos brotes.</p> <p>É un piñeiro menos abundante ca o anterior, aínda que tamén é moi importante na nosa flora.</p>	

NOMES COMÚN E CIENTÍFICO	ALTURA MEDIA	CARACTERÍSTICAS	FOTOGRAFÍAS
Ciprés común <i>Cupressus sempervirens</i>	15 m	Follas como escamas, pequenas, verde escuro, sen punta, estreitamente apertadas ao talo. Conos grandes, redondeados. Trátase do ciprés típico da rexión mediterránea, e é característico pola súa forma alongada. En España podemos encontrar outras moitas árbores e arbustos semellantes, procedentes na maioría dos casos de repoboación e da xardinaría.	
Cimbro <i>Juniperus communis</i>	25 m	Follas grandes, grosas, ríxidas, con puntas afiadas, verde escuro, medran arredor de todo o brote. Ramas en distintos verticilos anuais. Casca gris e rugosa polas bases das follas. Os conos femininos son globos grandes, dourados e brillantes. A pesar de ser unha ximnosperma, non produce piñas nin estruturas semellantes. Os seus falsos froitos son semellantes a bagas duras, e chámanse arcéstitas.	
Teixo <i>Taxus baccata</i>	15 m	As follas son agullas longas e afiadas, de cor verde escura pola face e pálidas polo envés. Moi ramificada, con abrochos na base e copa larga e estendida de adulta. Os seus froitos son moi rechamantes, e constan dunha parte verde dura central, rodeada por unha cúpula (o arilo) de cor vermella intensa. O teixo é unha árbore velenosa, pois contén unha substancia tóxica. A única parte non velenosa é o arilo dos froitos.	
Palma excelsa <i>Trachycarpus fortunei</i>	11 m	Follas divididas nuns 30 segmentos en abano con longos pecíolos. É unha palma típica nos xardíns, que se cultiva pola súa espectacularidade.	
Chopo prateado <i>Populus alba</i>	20 m	Follas de cor verde-azul, caducas, en rosetas e separadas. Ramiñas de cor laranxa. Flores femininas crema ou verdosas. Conos redondos con escamas voltas cara a fóra. Pólas horizontais. Árbore típica de zonas húmidas, adoita formar parte dos bosques en galería da beira dos ríos.	
Salgueiro branco <i>Salix alba</i>	20 m	Follas alternas, lobuladas, verde escuro pola face, branco polo envés. Xemas brancas e con peliños. Casca branca con grandes marcas en forma de diamante. Copa aberta e redondeada. É unha árbore que necesita moita humidade, e é típica do bosque en galería que se instala na beira dos ríos.	

Guía de árbores (II)

NOMES COMÚN E CIENTÍFICO	ALTURA MEDIA	CARACTERÍSTICAS	FOTOGRAFÍAS
Abeleira <i>Corylus avellana</i>	12 m	Follas alternas, redondeadas, con pelos ríxidos. Sementes (abelás) cubertas por unha bráctea verde. Adoita ser un arbusto con moitos talos, polo que ten un aspecto irregular. As súas ramas adoitan ser longas e caídas.	
Bidueiro ou bido <i>Betula pendula</i>	15 m	Follas alternas, triangulares, con dentes dobres, finas. Casca brillante e marrón cando é nova, vólvese branca e despois escura. Ramas péndulas. É unha árbore pequena, que ademais non adoita vivir moito tempo (só uns 70 anos, o cal é pouco para unha árbore).	
Faia <i>Fagus sylvatica</i>	25 m	Follas alternas, ovaladas, con bordos ondulados. Verde claro que escurece no verán. Casca lisa, gris, que só se agreta lixeiramente. Froito espiñento. É unha árbore propia do bosque atlántico e, por iso, non é demasiado abundante no resto de España. A pesar diso, está amplamente distribuída no norte.	
Castiñeiro <i>Castanea sativa</i>	25 m	Follas alternas, longas, dentadas, nervios prominentes e paralelos. Semente (castaña) envolta por un froito espiñento. Os seus troncos adoitan ser de cor gris cando son novos. Os castiñeiros vellos teñen un tronco de cor escura, case negra, e xeralmente oco, do que saen varios troncos grisáceos, moi rectos.	
Acíñeira <i>Quercus ilex</i>	20 m	Follas perennes, alternas, estreitas, verde escuro pola face, cor clara polo envés. A landra está encerrada nunha cúpula de cor parda-gris clara. Trátase dunha árbore con aspecto de paraugas, que produce moita sombra. Aínda que en España se encontra habitualmente en montados (árbores separadas, nun pasteiro), os aciñeirais naturais son bosques moi densos.	
Carballo <i>Quercus robur</i>	23 m	Follas alternas, lóbulos redondeados. Nervios que van cara aos lóbulos e as fendeduras. Landras sobre longos pedúnculos, cilíndricas e longas. Copa redondeada, tronco curto, pólas preto do chan. Este é o carballo típico da rexión atlántica e cantábrica de España. No resto do territorio ibérico vive outra especie, <i>Quercus pyrenaica</i> , o chamado cerquiño.	
Sobreira <i>Quercus suber</i>	16 m	Follas alternas, perennes, con bordos ondulados e lóbulos pouco profundos terminados nun pincho. Verde escura a face, gris polo envés. Copa baixa e estendida, tronco e pólas reviradas. Casca gris, grosa e suberosa, que se arrinca para aproveitala (é a cortiza). Cando a árbore é descascada, o tronco ten unha intensa cor laranxa.	

NOMES COMÚN E CIENTÍFICO	ALTURA MEDIA	CARACTERÍSTICAS	FOTOGRAFÍAS
Pradairo real <i>Acer platanoides</i>	15 m	<p>Follas opostas, en forma de abano, con cinco lóbulos aguzados. Finas, brillantes, verde claro.</p> <p>Xerna con escamas marróns. Sementes por pares con expansións en forma de ás.</p> <p>Os seus froitos (á dereita) denomínanse sámaras, e son característicos das especies do xénero Acer.</p>	
Tileiro de folla pequena <i>Tilia cordata</i>	20 m	<p>Folla cordiforme case redonda, con pelos laranxa nas axilas dos nervios, na cara inferior. Xema ovoide e lisa.</p> <p>Utilizado nas avenidas de cidades, polo seu aspecto, moi frondoso e espectacular, e pola fermosa cor amarela que colle no outono.</p> <p>As súas follas utilízanse para facer unha infusión tranquilizante (a tila).</p>	
Freixo <i>Fraxinus excelsior</i>	25 m	<p>Follas opostas divididas en 9-13 folíolos dentados, o terminal máis longo, peciolo curto. Flores purpúreas en ramalletes colgantes. Xemas grandes e negras. Casca gris fendida.</p> <p>Proxecta pouca sombra. É unha árbore común, aínda que non adoita encontrarse formando bosques. En España só existen algúns bosques de freixos extensos. É máis habitual que estea mesturado con outras árbores, nas zonas húmidas dos bosques, ou en prados do norte de España.</p>	
Nogueira <i>Juglans regia</i>	25 m	<p>Follas alternas con 7-9 folíolos, o terminal máis longo, peciolo curto, cor bronce que pasa a verde clara.</p> <p>É unha árbore moi alta e bastante elegante, propia do bosque atlántico, pero cultivada en moitos lugares polas súas sementes.</p> <p>Produce uns froitos de cor verde, carnosos pero bastante duros, que teñen no interior unha soa semente, a noz. Esta ten a casca dura e o seu interior presenta rugosidades.</p>	
Maceira silvestre <i>Malus sylvestris</i>	10 m	<p>Follas alternas, ovadas, dentadas, con pelos brancos no envés. Flores grandes, brancas ou rosadas. Mazá verde, cando madura é parcialmente vermella. O seu sabor é bastante ácido.</p> <p>A maceira silvestre é a menos común das maceiras, debido a que son moito máis abundantes as variedades cultivadas, moitas delas non autóctonas.</p>	

Guía de árbores (III)

NOMES COMÚN E CIENTÍFICO	ALTURA MEDIA	CARACTERÍSTICAS	FOTOGRAFÍAS
Amendoeira <i>Prunus dulcis</i>	5 m	<p>Follas alternas, longas, aguzadas e finamente dentadas, pregadas en V preto da base. Flores brancas, temperás. A miúdo, a árbore florece antes de que saian as follas, e esta floración é das máis temperás do bosque mediterráneo.</p> <p>O froito é de cor verde amarelenta. No seu interior encóntrase a semente, a améndoa. A árbore cultívase en toda a rexión mediterránea.</p>	
Cerdeira <i>Prunus avium</i>	15 m	<p>Follas alternas, colgantes, con dentes dirixidos cara a diante, longas, de cor verde apagada, que se fan vermellas no outono. Casca brillante, marrón arrubiada, con poros amarelos; despréndese en tiras. Xemas agrupadas. Flores brancas.</p> <p>O froito é a cereixa.</p> <p>Hai distintas variedades, que se distinguen, fundamentalmente, polo froito. A cerdeira «brava», silvestre e a miúdo cultivada nos xardíns, ten froitos pequenos, con moi pouca polpa, pero moi saborosos. A cerdeira común, cultivada, produce froitos grandes, que, ao desprenderse da árbore, conservan o pedúnculo ou «rabo». Existe outra variedade cultivada que produce as picotas, froitos algo máis grandes que, ao desprenderse da póla, perden o pedúnculo.</p>	
Laranxeira <i>Citrus sinensis</i>	8 m	<p>Follas lanceoladas, pecíolos estreitamente alados. Verde brillante. Tronco curto. Copa redondeada. Froito esférico e grande (laranxa). Existen diversas variedades de laranxas: de zume, de mesa...</p> <p>Hai tamén unha laranxeira que produce froitos amargos, e utilízase, fundamentalmente, en xardinaria. É a laranxeira que adorna as rúas de cidades como Sevilla, Córdoba...</p>	
Oliveira <i>Olea europaea</i>	13 m	<p>Follas opostas, lanceoladas e aguzadas, pecíolo moi curto. Verde escuro mate pola face, pelos brancos polo envés. Bordo recurvado. Tronco e pólas vellas moi retortas.</p> <p>A árbore pode ser moi alta, pero moitas das variedades de oliveira alcanzan só 2 ou 3 metros de altura. Flores moi pequenas. Froitos de 1 a 3 cm (olivas). Existen diversos tipos de olivas, que corresponden a variedades diferentes: picual (Xaén), arbequina (Cataluña), etc. Prensando as olivas en frío obtense o aceite virxe de oliva. Mediante tratamentos posteriores prodúcese aceite refinado.</p>	